

Klimaet og den private ejendomsret

Hvis det globale klima var beskyttet som privat ejendom, ville privatbilismen være ulovlig.

Når privatbilismen fortsat “har lov” til at smadre løs på det globale klima, så handler det alene om “gældende lov”, og ikke om nogen højere [retfærdighed](#)!

[Regeringen](#) i Danmark har netop sænket omkostningsniveauet for privatbilismen, hvilket vil medføre øget bilisme. Det er en forbrydelse mod menneskeheden, klimaet og livet på jorden, set ud fra en højere rationalitet, end den som udmærker regeringens orienteringsmønster og de borgere/kræfter, som den arbejder for.

Privatbilismen - den største skurk

Privatbilismen er ikke alene om det at smadre løs på livets forudsætninger, men den er en af de største skurke, da den står for ca. 30 % af Danmarks CO₂-udslip.

Der er en lang række af områder, som bidrager til udslippet. Boligens opvarmning står for en anden stor post, ligesom produktionen af varer, ydelser og fødevarer er store skurke.

Forskellige former for produktion og forbrug udspiller sig under beskyttelse af den private ejendomsret, der igen er det økonomiske systems sociale forudsætning, den juridiske forankring af økonomisk skabelse og fordeling af goderne i realøkonomien.

Lovlighed og retfærdighed

Loven er ikke nødvendigvis legitim, dvs., den kan være ugyldig i mere fundamental og forpligtende forstand, selv om den er udtryk for lovens lov.

Det er spørgsmålet om legitimitet, der optræder som den primære kilde til demokratisk stillingtagen, den lovgivende forsamlings primære okkupation.

Den private ejendomsret er udtryk for et tilfældigt samfunds tilfældigt gældende lov. Og når denne lov tillader individet at smadre løs på livets forudsætninger, så er loven ikke udtryk for nogen højere retfærdighed. Det er ikke bare en ekstremt velfunderet videnskabelig sandhed, at fx. privatbilismen i sin nuværende form er uforenelig med det nødvendige hensyn til jordens klima, men også et af de største tabuer inden for hele det moderne såkaldte demokratiske samfunds selvbeskrivelse, altså inden for det demokrati, der ifølge sig selv danner forbillede for hele det globale marked.

Ejendommens ukrænkelighed er krumtappen i det internationale økonomiske system, hvor retten til samhandel er funderet i det økonomiske subjekts ret til at disponere over sin ejendom, handle og bytte den mod betaling i mere eller mindre virtuelle valutaer, fordringer, betalingsevne, formuleret i kvantitativt udbredte men meget abstrakte mål for markedsværdi.

Loven om den personlige ejendomsrets ukrænkelighed er ikke, sådan som den gælder i det globale samfund, forenelig med hensynet til livets forudsætninger. Retten til at skalte og valte med sin private ejendom tager ikke højde for den mangfoldighed af brud på den højere nødvendighed, som handler om, at vi i jagten på økonomisk succes er ved at ødelægge selve livets forudsætninger.

Reaktionerne på det faktum, at mennesket er ved at ødelægge klimaet, havet som kilde til protein, landbrugsjordens frugtbarhed, mangfoldigheden af livsformer på jorden, i luften og i havet, er demokratiske, men de er ikke hverken funktionelle eller forpligtende set ud fra en højere form for rationalitet.

I mere fundamental forstand, så er den enkelte ikke længere moralsk forpligtet på at respektere en lov, der tillader ødelæggelsen af klimaet. Det er kun i snæver juridisk forstand, at loven gælder. Den er illegitim, set ud fra en højere rationalitet.

Privatbilismen, sådan som den udfolder sig, forbryder sig mod livets forudsætninger. Den bør derfor indskrænkes, forbydes. Så længe loven tillader privatbilismen og de andre aktiviteter, som ikke kan forenes med det nødvendige hensyn til livets betingelser, så er den en del af problemet, sammen med det som den legaliserer på illegitimt grundlag.

For at forstå det forpligtende i den her problemstilling er det nødvendigt at lære sig distinktionen mellem legalitet og legitimitet i historisk videnskabelig forstand og knyttet til de konkrete problemer, der handler

om menneskets underminering af sit livsgrundlag. Læs:

<http://www.arbejdsforskning.dk/pdf/art-105.pdf>

Det handler bl.a. om det moderne samfunds retsmæssige konstitution, dets mulighedsbetingelser, sådan som de findes både internt i samfundet og i omverdenen. Spørgsmålet om samfundets funktion og dysfunktion handler om synergierne mellem indre dynamik og omverden.

Det er systemteoriens temaområde, da den ser alt over distinktionen mellem system og omverden.

Problemfeltet har det med at forsvinde fra opmærksomheden, fordi det anfægter selve den store fortælling.

Man kan nærme sig en forståelse for det, ved at læse:

https://www.google.dk/search?biw=888&bih=548&q=realitetens+konflikt+versus+konfliktens+realitet&oq=reali&gs_l=psy-ab.1.1.35i39k1l2joi131k1j0.4065.4745.0.6694.5.5.0.0.0.0.153.432.0j3.3.0....0...1.1.64.psy-ab..2.3.429....0.DrULpjSfr_c

De store problemstillingeres rangorden, den filosofiske udfordring

Det er mere end 25 år siden, at "Sofies Verden" af Jostein Gaarder udkom, men det er først for nyligt, at forfatteren kom i tanker om, at det vigtigste filosofiske spørgsmål slet ikke var formuleret i bogen: "[Hvordan skal vi klare at bevare livsgrundlaget på vores planet](#)"? Forfatteren mente ellers, at bogen var omkring alle de store store spørgsmål.

Simon Emil har også læst bogen

Hvis forfatteren havde skrevet dette spørgsmåls forpligtende karakter ind i sin fortjente plads i rangordenen af filosofiske problemstillinger, så var

bogen fra 1991 aldrig blevet nogen succes. Det følger af den måde, som det moderne menneske orienterer sig på i et demokratisk samfund, hvor flertallet til enhver tid kan vedtage den for flertallet umiddelbart mest bekvemme lovgivning, for så at tørre ansvaret for de uheldige konsekvenser af selvsamme af på alle andre, fremtiden og miljøet.

Eks.: “Vi som politikere er nødt til at gøre det, som folket vil have, ellers bliver vi bare sat fra bestillingen. Folket vil have billige biler, og ingen har råd til at fortælle folket, at privatbilismen er ødelæggende for vores livsbetingelser, derfor har folket mulighed for at orientere sig, som om det uheldige ved privatbilismen ikke findes.”

Eks.: “Hvorfor skulle jeg som individ undlade at køre i bil, når alle andre frie individer under henvisning til individets individuelle frihed forbeholder sig retten til med lov i hånd at smadre løs på klimaet. Alle andre har fordelen af at være lovlydige forbrydere mod budet om at tage hensyn til livets betingelser. Derfor vil vi også benytte os af retten til at nyde de private fordele, der knytter sig til det individuelt at smadre klimaet”

Eks.: “Jeg kan ikke redde verden alene, derfor kan jeg ligeså godt bidrage til ødelæggelsen af livet på jorden”.

Konklusion: Det moderne Danmark er sammen med resten af den såkaldt udviklede verden en af de største klimasyndere. Inden for syndereregisteret er privatbilismen den største enkeltfaktor. Regeringen og de kommercielle medier har inden for den sidste uge endnu engang bevist, at den store fortælling om udvikling og fremskridt ikke hænger sammen.

Vi så desuden i ugen, der gik, at historiens største kæde af kategori 5 orkaner kulminerede med ødelæggelsen af [Puerto Rico](#), US-område, beboet af 3,5 millioner mennesker, hvor Maria, den tredje efter Harvey og Irma, ramte hele øen.

Medierne har på linje med Trump hævdet, at man ikke kan sige, at det er den menneskeskabte globale opvarmnings skyld, at vi ser tre kategori 5 orkaner i steg smadre løs på Caribien og USA. Men det er det. For videnskaben forklarer entydigt, at forudsætningen for orkanernes styrke og omfang er knyttet til vandtemperaturen i de relevante dele af Atlanterhavet, og de er historisk høje, takket være den globale opvarmning, som ingen virkelig videnskabsmand sætter spørgsmål ved længere. Dimensionerne i det skete er betinget af den globale opvarmning, og så er det nonsens, bekvemt udenomssnak, ikke at sige det som det er, at den menneskeskabte globale opvarmning er del af forklaringen på det hændte.

Al elektricitet er væk på øen, Puerto Rico. De fleste huse er enten helt eller delvist ødelagte, vandet er væk og infrastrukturen er brudt sammen. Flere andre øer er blevet ramt hårdere.

Borgerne på øen nægter at se sammenhængen mellem menneskets afbrænding af fossilt brændsel og de katastrofer, som Caribien og USA har oplevet med de tre orkaner. Men det er ikke op til en demokratisk beslutning, at afgøre hvad der er sandt og falskt omkring årsag til og sammenhæng med klima og fossile brændsler. Det er et videnskabeligt og aldeles udemokratisk spørgsmål.

Demokratisk og markedsideologisk ansvarsforflygtigelse

Vor demokratiske samfundsmodel har gjort det muligt at tilsidesætte det videnskabeligt beskrevne faktum, at vi smadrer vore livsbetingelser med bl.a. privatbilismen. Donald Trump er ikke i sig selv identisk med selve den sygdom, sådan som han beskrives i de store gamle medier. Han er snarere det ultimative eksempel på den måde, som det demokratiske menneske agerer og tænker på.

Den menneskeskabte globale opvarmning er så stort et problem for Trump og alt hvad han står for, så han ikke ved hvad han skal stille op i forhold til.

Ligesom så mange andre før ham har han valgt at fornægte den sandhed, som han ikke bryder sig om.

Trump et symptom, ikke sygdommen

Han er et symptom på det, at globaliseringen og den liberale samfundsmodel er en social falliterklæring, illegitim og uforpligtende social konstruktion, først og fremmest skruet sammen af en økonomisk elite, der har set sin fordel i at ødelægge planeten i forlængelse af de aktiviteter, som imødekommer den økonomisk politisk.

I stedet lader medierne nu som om, at det er Donald Trump, der er problemet. Problemet er dog meget større, bl.a. den tradition, som de er den del af. De er sygdommens forlængelse, og de ved det. Men de kan ikke skrive det, som det er, uden at lægge sig ud med det købedygtige publikum, som vil have biler, forbrug og løgn.

Sandheden er udemokratisk. Markedet køber den ej heller. Men hverken det liberale demokrati eller markedet har ret, kun magt til at ødelægge fremtiden for den planet, som de privilegerede skider et stykke.